

LIA VELIKANIČ

FLIRT

MODERNÉ
ROMÁNY

AK JU ZASTAVÍM, PREHRAL SOM. AK JU NECHÁM ODÍŠT, PREHRAL SOM.

Playlist

FLIRT

Part I

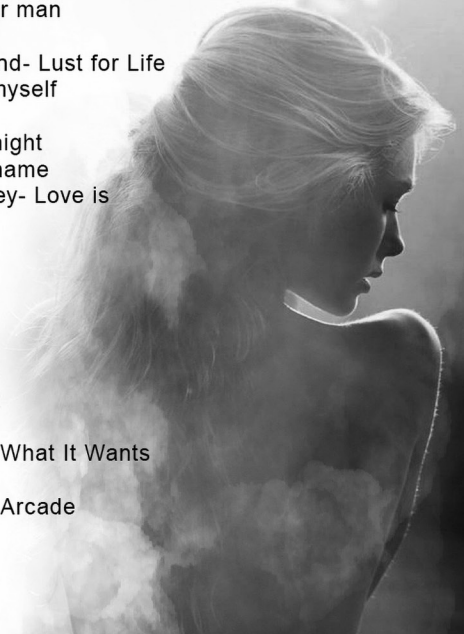
Billie Eilish- bad guy
Katy Perry- Hey, hey, hey
Taylor Swift- Style
Lana Del Rey- Lolita
Ellie Goulding- Close to me
Carney- Love me Chase me
Maggie Lindemann- Scissorhands
30 Seconds to Mars- Up in the air

Part II

Lana Del Rey- Million dollar man
The Weeknd- Often
Lana Del Rey & The Weeknd- Lust for Life
Selena Gomez- Hands to myself
Selena Gomez- Fetish
Elley Duhé- Middle of the night
The Weeknd- Call out my name
30 Second to Mars & Halsey- Love is
Madness

Part III

Taylor Swift- illicit affairs
Lana Del Rey- Brooklyn Baby
The Pretty Reckless- Just Tonight
Rita Ora- How to be lonely
Selena Gomez- The Heart Wants What It Wants
The Pretty Reckless- You
Duncan Lawrence & FLETCHER- Arcade
30 Seconds to Mars- Alibi

FLIRT

I. vydanie

Copyright © 2023 by Lia Velikanič

MODERNÉ
ROMÁNY

Vydalo vydavateľstvo MERIDIANO-press, s.r.o.

Myslavska 120/94, 04016 Košice ako svoju 61. publikáciu

www.moderneromany.sk

Zodpovedná redaktorka: RNDr. Iveta Baníková

Grafický design obálky: Alexandra Šipošová

Sadzba: Branislav Hudák

Tlač: TBB, a.s., Banská Bystrica

 TBB®

ISBN 978 - 80 - 8214 - 137 - 8

FLIRT

LIA VELIKANIČ

Copyright © Lia Velikanič 2023

Prológ

A ty chceš kričať?
Nevolaj ma dieťaťom,
nevolaj ma baby...

Pozri na ten prekliaty chaos, ktorý si mi spôsobil.
Ukázal si mi farby, o ktorých vieš, že ich nedokážem vidieť
s hocikým iným.

Nevolaj ma dieťaťom,
nevolaj ma baby...

Pozri na tento prekliaty chaos, ktorý si mi spôsobil
Naučil si ma tajný jazyk, ktorým neviem rozprávať s nikým iným.
A to ty, sakra, dobre vieš.
Pre teba by som sa zničila
... miliónkrát.

illicit affairs - Taylor Swift

Lia Velikanič

1

Roman

„Hmm, mňamky,“ zamľaskala Gaba.

Ach jaj, a je to tu zas, prekrútim očami a pokračujem v utieraní stola, snažiac sa ignorovať hlasitý prejav jej náhle prebudených hormónov. Človek by si myslel, že po dvoch rokoch zdieľania spoločných priestorov sa na to dá zvyknúť, ale tie jej oplzlé vzdychy nad zákazníkmi mi začínajú liezť krkom čoraz viac. Obzvlášť preto, že každý muž je pre ňu príťažlivý priamo úmerne finančnej aure, ktorú vyžaruje. V dobrom odhade má už celkom slušnú prax. Poctivo sleduje prichádzajúce autá, dôkladne si všíma značky od topánok až po tabatierky a rozhoduje sa na základe prepitného. Keď si vykalkuluje skóre, *vyvolený* nemá šancu. Z ľahkého flirtu po ňom vyštartuje z nuly na sto za tri sekundy a áno, zvyčajne úspešne. Pri jej prednostiach aj pekne tvarovaných

zadnostiach sa to jednoducho vždy podarí. Posledný prachatý úlovok jej však dal kopačky zhruba pred mesiacom, takže je načase uloviť ďalšieho.

„To je presne ten typ, ktorému dovoľíš všetko,“ zasnene pošepne Gaba Mirke. Pozrela som smerom, ktorým obe hľadeli. Nestávalo sa zas tak často, že by pán Prachatý aj dobre vyzeral.

Muž, ktorý vyvolal toľký vzruch, mal maximálne štyridsaťpäť. Bol vyšší, pekne stavaný a celý v čiernom. S tmavými pilotkami na očiach a s laptopovým puzdrom v ruke pristúpil k baru. Barman ukázal prstom smerom ku schodom. Cudzinec prikývol a my tri, sme odvrátili zrak, až keď nám zmizol z dohľadu.

„Keď ho príjme, bude to môj najšťastnejší pracovný deň... za posledný polrok,“ uškrnula sa Gaba.

„No jasné, ďalší do zbierky,“ zašomrala som otrávene popod nos.

Výberové konanie na pozíciu prevádzkara reštaurácie trvalo už štvrtý deň a ja som sa iba mlčky prizerala, ako jeden po druhom prichádzajú a odchádzajú. Muži rôzneho veku, vzhľadu a tuším aj vierovyznania. Kravaty, košele a suchopárnosť boli to, čo mali všetci doterajší uchádzači spoločné.

Ten dnešný sa od všetkých líšil ako tulipán od egrešového krika. Bolo logické, že okamžite zaujal Gabu. Keď som si predstavila, že by egoistka Gaba začala spávať s prevádzkarom tejto reštiky, zhrozila som sa.

Nie, niet sa čoho báť ani tohto chlapa Olívia neprijme, pokračujem v upratovaní stolov, pokým mi barman neodkáže, že mám šéfke priniesť espresso lungo.

S podnosom naklusám do Olíviinej svätyne, kam mám zo všetkých zamestnancov neobmedzený vstup povolený iba ja. Výhoda pokrvných zväzkov a navyše, ja tu iba brigádujem. Tetu, nečakane vysmiatu, nájdem sedieť v koženom kresle a jeho, pána Vymódeného, na stoličke pred ňou.

Zdá sa, že teta je žena ako každá iná, uškrniem sa a čakám, ku ktorému z nich poputuje mnou donesená káva.

„Kristínka,“ osloví ma teta nežne a otvorenou dlaňou mi naznačí, že káva je pre návštevu. V poriadku, pohnem sa a všimnem si, že hosť má vlasy zviazané v gumičke. *No, zaujímavé. A sexi. Možno je umelec. Alebo skrýva rozštiepené končeky, chichi.* Podnos s kávou, cukrom a sušienkou položím vedľa jeho pravačky a počas strohého *d'akujem*, sa naše oči na pár sekúnd stretnú. Má naozaj krásne oči. Jasne modré, ale ich pohľad je ako to *d'akujem*. Chladný a arogantný. Alebo sa mi to iba zdá?

„Nie je tu voda.“ Há? Nasprostasto pozriem na tácku a späť naňho. „Zabudla si na vodu.“

Spravila si to zle Kristína, dostaneš trstenicou po prstoch. A haló, odkedy si tykáme? To vážne?

„Nechystala som to ja,“ zmôžem sa na niečo, čo má vyznieť ako ospravedlnenie. On to pochopí ináč.

„Výhovorky! Ako čašníčka asi vieš, čo ku káve patrí. Keď tvoja kolegyňa pochybí, ty sa nielenže môžeš, ty sa *máš* ukázať ako tá schopnejšia.“

Zaklipkám očami, pripadajúc si ako teliatko.

Teta k tomu nechce nič povedať? Vôbec nič?

„Olívia, priznám sa, že som precízny a priamy človek a rovnakú dôkladnosť v povinnostiach očakávam aj od tímu,

ktorý mám na starosti. Dokážem tolerovať, ale ak vidím, že niet nápravy, nie som príliš zhovievavý. Keď chcem, aby niečo fungovalo, neváham a vymením chybnú súčiastku bez ohľadu na to, koľko má toho odpracovaného, rozumiete mi?“

Prečo vraví o súčiastkach? Nehlási sa predsa do automobilky.

„Chápem, že na dosiahnutie skvelých výsledkov je niekedy nutné použiť tvrdú ruku. Tu sa zas musím priznať ja, v tomto som poľavila. Naša reštaurácia je malý rodinný podnik a mohlo sa stať, že niektorí zo zamestnancov spohodlneli. Klesá nám návštevnosť a s ňou aj tržby. Preto potrebujem niekoho, na koho sa budem môcť maximálne spoľahnúť, takže ak sú precíznosť a prísnosť vašimi silnými stránkami, je to výborný začiatok,“ usmeje sa teta, usmeje sa on.

Medzi nimi lietajú pracovné iskry, musím sa tým dvom pripomenúť tichým odkašľaním.

„Tú vodu, poprosím,“ chlapík na mňa krátko pozrie a v podstate ma vykáže z miestnosti. No wau!

Tento dobre oblečený muž asi nemá rád plebs. Dvojsekundový záujem, ktorý vo mne pri príchode vyvolal, zamrzol v bode, ktorý robí z džúsu dreň.

Bez slova zbehnem dolu, nalejem do dvojdecového pohára perlivú Mattoni a expresne ju pánovi Náročnému doručím. Na ďalšie chladné ďakujem nečakám. Položím pred neho pohár a vyparím sa.

Na chlapa z pohovoru úspešne zabudnem, až kým sa po hodine znova neobjaví s okuliarmi na očiach. *Nie, takto nevyzerá niekto, kto dostal prácu.* Určite povedal niečo priame, čo tetu rozladilo a presvedčilo, že musí hľadať ďalej.

Tak ešte jeden pohľad na váš mimoriadne chutný zadok v úzkych Leviskách a môžem vám dať zbohom, pán Neznámy a Omamne voňajúci, doplním jeho krátky profil a kráčam hore do tetinej kancelárie po prázdnu šálku od kávy a pohár.

Teta vyzerá byť spokojná. Nechápem.

Jeho návšteva síce trvala o čosi dlhšie než pohovory predošlých kandidátov, ale isto bola ukončená o to rezolútnejším odmietnutím.

„S potešením ti oznamujem, že som našla prevádzkara,“ šokuje ma až si musím rukou vrátiť sánku na miesto. „O týždeň sa stane plnohodnotným členom našej milej malej spoločnosti.“

Mám obrovskú chuť skríknuť. *Prečo, jeho nie, nerob to, ale ovládnem sa. Uvedomujem si, že teta skutočne potrebuje pomoc, že musí trochu vypnúť a sústrediť sa na riešenie iných vecí. Je len dobre, že konečne našla vyhovujúceho adepta. Nebudem jej skákať do nadšenia, určite nie pre môj prvý dojem.*

2

Kristína

Na druhý deň pán Prachatý, Náročný, Neznámy a Omamne voňajúci prichádza znovu. Oblečený v ležérnej sivomodrej kombinácii s vlasmi v gumičke, na tvári nasadená dokonalá nečitateľnosť. V ruke nesie notebook a kadejaké fascikle, pilotky prestížnej značky má zavesené vo vreckovom výstrihu. Vyberie sa rovno do šéfkinej kancelárie. Gaba ho hltá pohľadom a div sa nezadusí. Prihovoríť sa mu nestihne alebo neodváži. Dotyčný strávi u tety viac času, nestopujem, nie, ale keď im každú chvíľku nosím hore tu niečo pod zub, začínam mať svalovicu. Niežeby som nemala rada šport, ale tento stokrát opakovaný výstup po schodoch mi tak akurát zničí kolená. Navyše, nepáči sa mi ako zakaždým, keď vstúpim, dvojica stíchne. Čo sú mi to, dopekla, za tajnosti? A tá jeho odmeranosť...

Kašle na očný kontakt, za pochutiny poďakuje iba tak na pol úst. Kto by ho nezbožňoval, že? Po výdatnom olovranťe muž konečne odíde a na mne ostáva upratať, čo po ňom zostalo. Teta je nadšená, akoby práve našla manžela, nie zamestnanca.

„Má vynikajúce odporúčania. Robil pre úspešné podniky. Plynule hovorí tromi jazykmi. Je ambiciózny a dôvtipný. Už som neverila, že niekto taký existuje.“ Jej oči iskria, akoby v kope sena našla namiesto ihly princa.

„Ak je taký úžasný, prečo je bez práce?“ rypnem si trošku do jej radosti.

„Zbiera skúsenosti. Nerád zostáva dlho na rovnakom mieste.“

„Chceš mi povedať, že sám odišiel z tých úspešných podnikov? Kvôli novým skúsenostiam? Nemyslíš, že za tým mohla byť, čo ja viem, istá nespokojnosť, o ktorú sa s tebou zatiaľ nepodelil? Možno niečo vyviedol. Dúfam, že si ho mieniš lepšie oťuknúť.“

„Kristína, čo ti vadí? Ešte si nemala príležitosť hovoriť s ním.“

Hm. Ešte? Hm.

„Pozvala som ho k nám na večeru. Dnes o siedmej,“ prizná a mňa asi trafi šľak.

„O siedmej je už na večeru neskoro,“ panikárím.

„Pripravíme niečo ľahšie. Neboj sa, bude to fajn,“ žmurkne.

„My?“

„No snád' mi pomôžeš, keď si už moja spolubývajúca.“

„Som tvoja neter. Tvoja rodina.“

„A rodina si čo? Rodina si pomáha.“

„Musím byť pri tom?“

Podľa jej nadšenia usudzujem, že by s ním chcela najradšej večerať sama. Teta je krásna žena, ale takýto chlap isto loví oveľa mladšie baby.

„Pokým je tvoj otec v zahraničí som jeho jediný zástupca. Takže ako milujúca teta si želim, aby si sa tej večere, u mňa doma, zúčastnila.“

„Prečo nevečeriate tu?“

„V pracovnom prostredí vznikajú pracovné vzťahy. V domácom priateľské.“

„Myslela som, že potrebuješ zamestnanca, nie priateľa,“ rýpem ďalej.

„A nie je spolupráca príjemnejšia s priateľom ako iba s podriadeným?“

„Vždy som mala pocit, že rada šéfuješ,“ zamrmlam.

„Pozri, o nič nejde. Navečeriaš sa s nami, pri drinku si všetci trochu pokonverzujeme a potom sa môžeš zašit' v izbe. Ide mi o to, aby ste si sadli. Potrebujem zodpovedného človeka, ktorý ma zastúpi, a chcem, aby ste dokázali spolupracovať a komunikovať.“

A keby som radšej skočila bungee jumping bez lana?

Ostávam ticho, odhodlaná ostať tak, až dokým sa dvere tetinho bytu za ním večer nezatvoria.

Farfalle pollo, syrová misa, Chardonay. Ako zákusok panna cotta a v pozadí James Arthur. Nebyť hrozivého zazvonenia,

ktoré oznámi príchod hosťa, mohol to byť príjemný večer tety a jej nepodráždenej netere.

„Bež, prosím, otvorit,“ kričí teta z kúpeľne, kde zdokonaľuje svoju dokonalosť. Na svojich štyridsaťšesť rokov stále vyzerá ako skvelý úlovok. Ona aj jej dvojča, môj otec, boli už ako deti veľmi pekní. A vďaka genetike sa mohli pýšiť, rovnako ako ja, skvelým metabolizmom, hustými vlasmi a zdravým oslnivým chrupom. Oblečená v jednoduchých staroružových šatách hľadím do zrkadla a váham, či tomu chlapovi otvorit. Je to predsa len cudzí človek. Zaznie ďalšie zvonenie a do toho tetin hlas: „Otvor, už je tu!“

„Veď dobre, dobre, už otváram,“ zamrmlam a odomkynam.

Modré oči preniknú skrz mňa a ON, s tichým pozdravom vpláva dnu a bez slova mi podá fľašu sektu a kyticu slnečnic. *Z čašníčky som bola povýšená na majordóma, no pekne.*

Tetinu uvítaciu ceremóniu vynechám a naťahujúc čas, obzerám sa v obývačke po vhodnej váze. Jedálni sa však nemožno dlho vyhýbať, nie pri tete s tak zvonivým hlasom.

„V práci som nemala možnosť zoznámiť vás,“ začne teta.

Skutočne nebola možnosť? Nevošla som do jej kancelárie za dva dni asi dvadsaťosem krát?

„Moja neter Kristínka, Roman Ryngl.“ Kým s uhýbajúcim pohľadom prijmem podávanú ruku, teta sa posadí k stolu a chopí sa naberačky. Nevšímne si, že moja ruka zotráva v jeho stisku. Jeho pohľad je bezdôvodne pobavený, na perách mu hrá protivný úškrn. Hneď, ako ma pustí, zaujmeme svoje miesta v tvare trojuholníka, a ja si pripomínam svoje odhodlanie neprehovoriť ani slovo, nech sa deje čo chce.

„Vyzerá to vynikajúco, Olívia, ale nemusela si si robiť toľké starosti,“ prívetivo začne hosť, kým mu teta nakladá na tanier. *Takže tí dvaja si už stihli potykať. To som trochu v hajzli.*

„Aké starosti? Okrem toho, Kristínka mi so všetkým pomohla.“

Hej, umyla som ovocie, nakrájala mäso a dala variť vodu na cestoviny. Malinká Kristínka makala ako leňoch na uspávajúcich práškoch. Nič no, som ticho.

„Keď si spomínala, že u teba robí neter, myslel som si, že to možno bude tá druhá, tá... Mirka“

A to má znamenať čo?! Trochu ma to vytočí, ale mlčím a jem.

„Kdeže! Mirka? To asi kvôli tým tmavým vlasom. Nie, Kristínka je u mňa na brigáde už takmer rok. Jej otec s priateľkou pracujú v zahraničí a veľa cestujú, takže kvôli štúdiu zatiaľ ostala u mňa.“

Prečo hovoria o mne? A navyše akoby som tu ani nebola. Kristína, dýchaj, zostaň ticho. Sľúbila si si to.

„Si veľkorysá žena, Olívia, a veľmi schopná. Sama sa staráš nielen o neter, ale aj o reštauráciu.“

Ach tie podlízavé kecy! Vidličkou pichám do cestovín, naháňam kukuricu a rozmýšľam nad zajtrajšou párty. Čo si oblečiem, či tam prespím alebo sa vrátim domov. Do reality ma vráti vyzváňanie tetinho telefónu. Ach nie, nie pracovný hovor. Nechcem byť s naším *vzácnym* hosťom osamote!

„Máte naozaj krásny byt. Veľmi vkusný.“

A čo má byť? Ďalej sa babrem v šaláte a nereagujem ani na jeho hlas, ani na uprený pohľad.

„Aj jedlo má skvelú chuť. Je zjavné, že ste si dali záležať.“

Keby bolo na mne, objednám pizzu. S čili, ananásom a prehľadom.

„Nepovieš mi niečo o reštaurácii? Akí ľudia v nej pracujú? Čo sa ti na práci páči? Zaujíma ma pohľad zamestnanca.“ *To určite, nič mu nepoviem.*

„Si mi ty ale ukecané dievčatko.“ *Dievčatko?!* „Neviem, čím som ťa stihol uraziť, ale mohla by si sa začať správať ako sa na mladú slečnu patrí. Budeme spolu tráviť veľa času, tak sa posnaž znormalizovať, akonáhle ti skončí menštruácia, dobre?“

Čože?! Čo...?! Pozerám na neho ako na zjavenie.

„Vidíš? O tomto vravím. Si trochu mimo, ale nevádi, to napravíme.“ *O čom točí doriti?!*

„Tak a teraz k veci. Váš podnik nemá v meste zlú povest'. Ale! Potrebuje sa zbaviť fádnosti, lebo pôsobíte ako levanduľový osviežovač zavesený na smútočnej kytici. Zákazníkom treba ponúknuť niečo originálne.“ Teta sa objaví za jeho chrbtom. Zastane a zvedavo načúva.

„Vzadu za reštauráciou som si všimol kus nevyužitého pozemku. Vybudujme pekný altánok s malým pódiom a s osvetlením. Prezентujme začínajúcich hudobníkov, komikov, nech to tu žije. Čašníčky! Mladé, pekné baby v zásterách a nudných čiernych legínach? Chyba. Nevravím, že máte obsluhovať v plavkách aj keď sa blíži leto. Navrhujem slušivé šortky a pestrofarebné tričká, podkolenky, zaujímavé účesy, tematické kostýmy. Jeden víkend môžete byť steampunkové divošky, druhý Gatsbyho bábiky. Predstavivosti sa medze nekladú.“ Pokračoval by, ak by mu do toho neskočila teta.

„Myslíš ako varieté? Večernú show divokých kočiek?“
Hlavou metám od jedného k druhému.

„Show asi nie, neviem. Máš v reštaurácii krásne baby, škoda to nevyužiť. Môžu dopĺňať program, môžu byť rockerkami v pozadí vystúpenia rockovej skupiny alebo kovbojkami pri country kapele.“ Neverím vlastným ušiam! Tu už nemôžem mlčať!

„Teta, žartuješ? Ten nápad sa ti páči? Čo sme nejaké zvery v ZOO, aby sa na nás ľudia chodili pozerat'?! Som zásadne proti! Schváľ mu to a ja končím!“

„Kristínka, upokoj sa. Roman má pravdu ako mladé pekné baby by ste mohli pôsobiť veselšie, farby a kostýmy by vás zatriktívili ešte viac.“ *Ona sa zbláznila!*

„Tu nejde len o farby! Je to absurdný nápad!“ V ruke zvieram vidličku ako malý trojzubec. Ak ju ten chlap nechce mať zabodnutú v krku, nech sa rozlúči a odpáli.

„Uisťujem ťa, že nemám v pláne...“, ozve sa Roman.

„Vy nemáte čo mať nejaké plány! Nemáte ešte ani len pripravenú zmluvu. My nie sme žiadne objekty na obkukávanie a slintanie!“ Rozčúlená vstávam zo stoličky. *Alebo pôjde on, alebo ja!*

„Kristína, chcel som ťa požiadať o spoluprácu. Najprv by sme to prebrali my traja a potom by si na to pripravila dievčatá...“

„Vy mi nerozumiete?! Muž, čo sa dohovorie tromi jazykmi? Hovorím hádam v sumerčine? Nepáči sa mi váš návrh! Teta to asi nevidí, ale mne je jasné, že ste chlipný bastard!“ skríknem a už-už mám pocit, že mi z očí vyrazia dva smrtonosné lasery.

„Kristína!“ Teta vstane, no ja už mierim do svojej izby. O pätnásť minút mám v izbe spoločnosť. Teta bez zaklopania vojde, strhne mi slúchadlá z uší a prepaľuje ma zlostným pohľadom.

„To malo byť čo?!“ nekričí, len zlostne hrmí.

„Prirodzená reakcia na hnusný nápad nadržaného debila.“

„Prestaň ho urážať! Chce nám pomôcť!“

„Takto? Kostýmami a šortkami? Sme slušný podnik, zabudla si?“ oponujem jej tvrdohlavo. „Ak Romana odoženieš, žiaden podnik už nebude,“ tvrdo ma uzemní.

„Ako to myslíš?“ zachmúrim sa.

„Nie sme na tom dobre.“

Čože? Ako to?

„Reštaurácia už nevynáša ako predtým. Nevšimla si si? Každý mesiac je o jeden plný stôl menej. Potrebujeme nejakú špecialitu, pastvu pre oči a nielen iba pre žalúdok. Roman vie ako na to.“ Vymenuje mi pár podnikov, o ktorých som už počula, všetko zaujímavé super miesta.

„Preto máme byť atrakciami my? Čo sme v cirkuse?“

„Preboha, Kristína, použi rozum. Dovolila by som niekomu, aby z vás spravil nejaké ľahké nehanebnice? Ako povedal Roman, ste mladé a krásne, škoda to nevyužiť. A požiadal ťa o spoluprácu, takže budeš mať právo povedať si svoj názor.“
No to je jasné, ten génius sa bezo mňa ani nepohne.

„Fakt mu chceš zveriť prevádzku?“ pološím jej priamu otázku.

„Nevidím žiaden dôvod prečo nie. Len čas ukáže, či bolo moje rozhodnutie správne. Prosím ťa, Kristínka, daj mu šancu. Už som z tých pohovorov unavená.“